

אוסף סיפורים "שכל"

מאת "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

דירת הפאר (ברכת דוד)

לפני זמן מה הוזמנו ל'שבת חתן' של קרוב משפחה. ביום שישי קיבלנו מהחתן מפתח לדירה בה נתארח בשבת. 'זו דירה המיועדת לשלוש משפחות ונדירה ביופיה!' היתכן? לכל משפחה יש 5-6 ילדים ואיך אפשר להכניס שלוש משפחות ברוכות ילדים לדירה אחת? 'שאלתי. בדירה זו – זו אפשרי'. השיב החתן. ואכן בהגיענו לבניין הבנו את כוונתו.

עם היכנסנו לדירה הרגשנו שנכנסנו להיכל מלכים – אולם כניסה מופלא עם נברשות זוהרות, גן ירק מעוטר בפרחים יפים להפליא והכל נעשה במחשבה תחילה. עודנו עומדים המומים ונפעמים, אחד הילדים לחץ על מתג ולפתע תריס חשמלי הורם ולנגד עינינו ניגלתה בריכה מקורה בחצר, שהוסיפה נופך לתפאורה המקומית. ולא די בכך אלא שגודלו העצום של הבית בן עשרת החדרים הפליא את כולם במראהו היוקרתי והמעוצב בטוב טעם והדר.

בשבת התענגנו כמובן מחוץ לבית בדברי תורה. השבת הייתה כולה עונג בקדושה ובטהרה וגם הדירה הרחיבה את דעתנו. במוצאי שבת ביקשתי להודות לבעל האכנסיה על החסד שעשה עימנו, על שניאות לכבוד החתן לוותר על 'ממלכתו' והלך להתארח עם משפחתו אצל הוריו. אכן, לאחר 'שבע הברכות', שקיימנו בדירתו, הגיע בעל הבית. לפני עמד אדם צנום כחוש כאשר כובע מטיילים לראשו. הודיתי לו בחום ובלבביות על שניאות לארחנו בדירתו. לפתע הניח ידו על כתפי ושאל: 'יש לך כמה דקות בשבילי?' 'בוודאי! בשמחה רבה אשמח לשבת ולשוחח עימך'. עניתי. אתה וודאי כמו רבים אחרים התפעלת מכל המראה שנקרא לו 'עולם אחר' של הדירה. דע לך, השקעתי בדירה זו עשרים שנה מחיי בעיצוב, בכספים, עבודה אישית שלי יומם ולילה, שבעה ימים בשבוע. לא נתתי שנה לעיניי. בבוקר ובלילה הייתי שקוע בתיכנון הדירה, ואכן אתה רואה במו עיניך שאכן יש ממה להתפעל! ... לפתע ראיתי את האיש מוחה לחלוחית של דמעות מזווית עינו ואט אט החל מתפרץ בכי חרישי מתוך גרונו. כל זה אינו שווה לי! אמר בבכיה כל זה אינו שווה כלום. הלוואי ויכולתי היום לאכול לחם כמו שאתם אוכלים'. ללא אומר והכנה מוקדמת הוא הוריד את הכובע מראשו כדי להראות לי את ייסורי ההקרנות שהוא עובר ועתיד לעבור. מי צריך את כל הפאר וההדר הזה? וכי אני אקח את זה איתי לקבר?! אני לא יודע, אני מרגיש שימי ספורים ולא נותר לי עוד זמן רב לחיות, וכמה אני מצטער היום שבזבזתי עשרים שנה משנות חיי היקרות בקירות ובלבנים... אם כבר הקב"ה גזר עלי חיים קצרים לפחות הייתי מנצל אותם לתפילה, לתורה, למשהו ששם במרומים יציל אותי. שטף הדמעות איחד בינינו ולא יכולתי שלא להצטרף אליו לבכייתו. דווקא זה הזמן לתת לו עידוד.

לאחר שסיים את דבריו השבתי לו בנימה לבבית ורגשית: 'דע לך, במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד. אולי דווקא בעת הזאת תקבל על עצמך להתחזק בתפילה ובשיעורי תורה ותתבקש שבזכות זה הקב"ה ישלח רפואה שלימה לתחלואיך! חיבקתי אותו בשתי זרועותיי ואמרתי לו: 'אשריך שהגעת לאמת ולעולם אין

זה מאוחר מדי לשוב לאבינו שבשמים. דווקא ייסוריך מוכיחים שהקב"ה אוהב אותך, כמו שכתוב 'את אשר יאהב ה' יוכיח'. 'הקב"ה עכשיו בשמים פתח פתח לקבל את זעקתך. הקב"ה היושב במרומים שומע עתה את תשובתך ותפילותיך בוקעת רקיעים!'

אכן אט – אט יהודי זה התקרר לקב"ה וזכה לראות ישועות גדולות! עתה הבנתי ביתר – שאת את הפסוק 'ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש'...

האבן הצבענית: הכלל בעיני המתבונן'. משל שיראה לכם מהו הערך האמיתי שלכם

יש אנשים שיכולים לחיות את כל חייהם לצד אמונה שהם לא שווים דבר. בין שזה המסר שקיבלו מהוריהם או מחבריהם, אותם אנשים יכולים שלא לדעת כמה הם שווים ומה הערך האמיתי שלהם, וזה גורם להם לפקפק בעצמם, ביכולותיהם או אפילו בדברים שמגיע להם לקבל מהעולם. אם אתם מרגישים שאתם לא יודעים מה הערך שלכם, המשל הבא יראה לכם שכל אחד ואחת מכם הוא אוצר יקר מפיז, וצריך רק לדעת איפה ואיך למצוא אותו.

ילד פנה לאביו ושאל אותו 'אבא, מה הערך של חיי?' במקום לענות לו, האב שם בידו אבן צבעונית, חלקה ומבריקה, ואמר לו: 'לך תמכור את האבן הזו בשוק' 'אם מישהו ישאל מה המחיר של האבן, רק תרים שתי אצבעות ואל תגיד מילה'. הילד הלך לשוק, אישה שראתה אותו שאלה: 'כמה עולה האבן? אני רוצה לשים אותה בגינה שלי'. הילד לא אמר מילה והרים שתי אצבעות. האישה אמרה: 'שני דולר? אקח את האבן!' הילד חזר לאביו וסיפר לו בשמחה שאישה אחת בשוק קנתה את האבן בעבור שני דולר ...

האב שם אבן זהה בידיו של בנו ואמר לו: 'כעת אני רוצה שתלך עם האבן הזו למוזיאון, אם מישהו ירצה לקנות אותה, אל תגיד מילה, ורק תרים שתי אצבעות'. הילד הלך למוזיאון, שם אדם בחליפה ראה אותו ושאל: 'כמה עולה האבן? אני רוצה להוסיף אותה לאוסף האבנים הנדירות שלי'. הילד לא אמר מילה והרים שתי אצבעות ... האיש אמר: 'מאתיים דולר? אקח אותה!'. הילד היה בהלם ובמקום למכור את האבן הוא חזר לביתו וסיפר לאביו שמישהו רצה לקנות אותה בעבור מאתיים דולר. האב הקשיב לסיפור של בנו ואמר לו: 'כעת אני רוצה שתלך עם האבן הזו לחנות של אבנים יקרות, הראה אותה לבעלים של החנות ואל תגיד מילה, אם הוא ישאל מה המחיר, פשוט תרים שתי אצבעות'.

הילד הלך לחנות האבנים היקרות, הראה את האבן לבעלים, וזה שאל את הילד: 'איפה מצאת את האבן הזו? זוהי אחת האבנים הנדירות ביותר בעולם! אני חייב לקנות אותה ממך. בכמה תמכור לי אותה?' הילד לא אמר מילה והרים שתי אצבעות... בעל החנות אמר: 'אין בעייה, אשלם לך על האבן 20,000 דולר'. הילד המאושר לא מכר את האבן, חזר לביתו וסיפר לאביו בגאווה על כך שהבעלים של החנות רצה לקנות את האבן בעבור 20,000 דולר. אביו אמר לו: 'בני, אתה מבין מה הערך של החיים שלך כעת? זה לא משנה מאיפה אתה בא, מה צבע העור שלך או כמה כסף יש לך, מה שמשנה זה המקום שבו אתה בוחר להיות, והאנשים שבהם תקיף את עצמך ...'

מוסר השכל: יש אנשים שעוברים חיים שלמים באמונה שהם אבן ששווה רק שני דולר, אך למעשה, הם היו מוקפים באחרים שראו אותם כך, בתוך כל אחד מסתתר יהלום,

ואנחנו יכולים לבחור להקיף את עצמנו באנשים שרואים את ערכנו ואת היהלום שבנו... אנחנו יכולים לבחור האם להציב את עצמנו בשוק או בחנות של אבנים יקרות... גם אתם יכולים לבחור לראות את הערך היקר שיש לאנשים אחרים, וביכולתכם לעזור להם לראות את היהלום שמסתתר בתוכם... בחרו, בתבונה, את האנשים שיקיפו אתכם. זה יכול ליצור את השינוי המשמעותי ביותר בחייכם...'

החבר "הפיליפיני"

הכלה הייתה ממש מרוגשת. נמצאת היא ביום הגדול של החיים שלה, יום החתונה. התנאים נערכו, הפרחים נשזרו, המתנות נשלחו, וההזמנות חולקו. המשפחות עסקו בקניות בגדים לכל המשפחה. סגרו עם תזמורת 'ברמה', עם צלם, סיכמו עם בעל האולם על כל מנה ומנה לשביעות רצון האורחים ו... הנה! סוף סוף הגיע היום המאושר בחייה! היא יושבה בכיסא הכלה כל כולה קורנת מאושר. מרטיבה את ספר התהילים שלה בדמעות מרוב התרגשות. כולה מוקפת בבנות משפחה, בשכנותיה, במורותיה ובחברותיה מהסמינר...

והנה, הגיע טקס החופה. קשה מאוד לתאר את תחושת הרוממות של שני בני הזוג. החתן, ששמו הלך לפניו כתלמיד חכם צדיק וירא שמים, ניגש יחד עם כלתו לאחר טקס החופה אל חדר הייחוד שמח ומאושר.

עם הזוג הצעיר, נכנס לחדר פיליפיני אחד מחויט להפליא.

"מישהו נכנס אתנו...?", לוחשת הכלה לחתן.

"אה...", הוא מחייך לה חיוך רחב, "זה חבר שלי, הפיליפיני". החתן הראה לו את מקומו בחדר על אחד הכיסאות הפשוטות.

לפליאת הכלה לפשר מעשיו, הסביר לה החתן תכף ומיד: "יקירתי, אל תדאגי, הוא לא מבין אידיש, אנחנו נדבר רק באידיש, נראה לי שהוא לא מפריע. הוא רק יושב כאן בשקט."

"כן, אבל למה...? פלטה הכלה בגמגום, כשעיניה פעורות לרווחה.

"פשוט מאוד", השיב החתן הטרי, "חברי הפיליפיני עזר לי היום במשך כל ההכנות לחתונה. ואם נצטרך משהו, נוכל לשלוח אותו לכל שליחות. אם נצטרך חס ושלוש עזרה רפואית הוא יעמוד לימיננו, ואם נרצה לשתות איזה משהו... הוא תיכף ומיד יזדרז להביא לנו."

"כן" – השיבה הכלה ההמומה, "אבל למה הוא צריך להיות...?"

"אני מסביר לך", ענה החתן, "יש לו התמחויות בכל דבר! כל יידע, כל ייעוץ, כל שירות הוא יתנדב לעזור לנו, את תראי..."

הכלה חשבה שהיא עומדת לצאת מדעתה. מה זה?! איזה חתן היא קיבלה? האם אפשר עוד להתחרט ולבטל את כל החתונה הזאת בכלל? היא נשכה את שפתיה בחוזקה וניסתה לומר שוב בעדינות מרובה: "אני לא מבינה, לשם מה הוא צריך להיות אתנו בחדר הייחוד...?"

"אסביר לך רעייתי היקרה, נכון ששינינו עברנו היום יום עמוס במיוחד? יכול להיות שאולי שכחנו איזה משהו? אז חברי הפיליפיני – יוכל להזכיר לנו כמה דברים... הוא ירמוז לי בידו על איזו פגישה שיש לי הערב או מחר בבוקר, הוא לא ידבר כדי לא להפריע לפרטיות שלנו בחדר הייחוד, כך סיכמתי אתו במפורש, שיהיה כמו חרש שאינו שומע ואינו מדבר. מה זה כבר מפריע לך שהוא בסך הכל יושב פה בשקט בפינת החדר?"

משראה החתן את עיניה של הכלה מביטות עליו בתימהון גובר והולך, הוסיף ואמר: "את יודעת מה? אני בעצם לא חייב להתייחס אליו. אפילו אם הוא ירמוז לי איזה משהו... אני לא אתייחס אליו! אבל בכל מקרה, נראה לי שעדיף שהוא יישאר אתנו כאן למקרים דחופים... מה את אומרת?"

הסיפור הזה נכון אבל עם קצת שינויים:

א. החתן והכלה הם לא אחר מאשר הקב"ה ועם ישראל.

ב. החתונה לא התקיימה באולם שמחות אלא בבית, ברחוב, בעבודה, בקניות ובאירועים.

ג. חדר "הייחוד" זה הקשר שלנו האישי והפרטי עם הקב"ה

ד. הפיליני הזה, לא נקרא שמו בדיוק פיליפיני אלא פלאפוני. הפלאפון הלא כשר...

ועכשיו קראו שוב את הסיפור מהתחלה...

החובש המציל

כמדי בוקר, הגיע עומר חיים (27) מרחובות אל חצר ביה"ס הסמוך לביתו על מנת להתפלל בשטח הפתוח במסגרת הנחיות הקורונה. יחד עם עומר, מתפלל רז יצחקי, חובש רפואת חירום.

בתום התפילה, כשמשתתפיה סידרו את החצר - עומר איבד את הכרתו והתמוטט על הרצפה. שניות לאחר מכן חבריו לתפילה הבחינו בו והזעיקו את רז (21) שמיד החל בטיפול הרפואי, ביצע פעולות החייאה בעומר. רז, תוך כדי ביצוע פעולות החייאה דאג לשלוח מתפלל לשער בית הספר על מנת לכוון את האמבולנס ולהביא במהירות האפשרית מכשיר מפעם (דפיברילטור), אשר בעזרתו נתן מכות חשמל אשר הצילו את חייו של עומר והשיבו לו את הדופק, בתום דקות מורטות עצבים של פעולות החייאה מאומצות. לאחר שמצבו התייצב, צוותי מד"א פינו אותו אל בית החולים להמשך טיפול והתאוששות. רז יצחקי: "לאחר התפילה שמעתי קולות עזרה, רצתי למקום וראיתי את עומר מחוסר הכרה. הוא פשוט התמוטט על המגרש. התקשרתי מיד למד"א והתחלתי בפעולות החייאה. כשהאמבולנס הגיע, נתנו לו שני שוקים חשמליים והמשכנו את העיסויים. לשמחתנו הגדולה הדופק חזר ולאחר דקות ספורות הוא החל לנשום באופן עצמאי. אני במד"א מגיל 15 וזו הפעם הראשונה שאדם מתמוטט מול העיניים שלי. לפגוש היום את עומר בפעם הראשונה מאז האירוע כשהוא עומד על הרגלים זה מרגש מאוד, זו הרגשה מדהימה. חשוב מאוד שכל אזרח בישראל ידע את הפעולות הבסיסיות של ההחייאה - שהן פשוטות ומצילות חיים."

על האירוע הקשה והנס שעבר, סיפר עומר חיים: "הרגשתי טוב באותו הבוקר, הגעתי לתפילה, כרגיל, לאחריה פשוט התמוטטתי על הרצפה. למזלי, שני מתפללים היו מאחורי והזעיקו את עזרתו של רז. עד רגע זה אני כמעט ולא זוכר כלום מאותו היום, אבל אני נרגש מאוד מסיפור הנס שקרה לי ומפעולת העזרה המדהימה של רז. אני מרגיש כאילו נולדתי מחדש, קיבלתי מתנה משמיים וקרה כאן נס גדול. אני מודה לרז ולצוותים שהצילו את חיי. אני מודה לבורא עולם ששלח אליי שליח שעזר לי במצוקה שלי."

המכוניות במגירה . (היא שיחתי" עמ' 139)

מספר הרב דוד ברוורמן: זכיתי להיכנס אל אחד מגדולי תלמידי החכמים שבדור. במהלך השיחה פתח הרב מגירה, והנה לנגד עיניי הנדהמות נגלו כעשרים מכוניות משחק וכלי כתיבה. פנה אלי הרב ושאל, "לשם מה מחזיק אני צעצועים אלו במגירתך?" וענה בעצמו, "לא בשביל לחלק מתנות לנכדיי, אלא בשבילי, כן בשבילי..." למראה פני התמהות סיפר לי הרב סיפור מרתק ומחנך על ימי ילדותו:

בילדותי גדלתי בבית של תורה ויראה. אבי זצ"ל היה גאון בתורה ושקדן עצום. הוא רצה ללמוד עמי את לימודי הקודש שלמדתי בחיידר, אלא שלא בדיוק אהבתי את הלימוד... ילד הייתי ואהבתי לשחק, והמשחק שאהבתי ביותר היה מכוניות הצעצוע. אבא היה קורא לי ללמוד תורה, אך אני שקוע הייתי בהנאת המשחק וסירבתי לבוא. אבי היה חכם, ולא רצה להשניא עלי את לימוד התורה, על כן, נרכן מלוא כובדו על הרצפה ושאלני אם הוא יכול להצטרף למשחקי. מובן שנעניתי לבקשתו בשמחה... לקח אבא מכוניות והסיען להנאתו, תוך כדי המשחק היה שואל שאלות בלימוד. עניתי לו והמשכתי לשחק. לא אשכח סיטואציה שבא אבא לקח גמרא קטנה, הניחה על אחת המכוניות ולימדני את סוגיית 'אוש שלא מדעת'. לעיתים היינו יורדים אל גינת המשחקים השכונתית ומתנדנדים יחד בנדנדות כשבידו גמרא ותוך כדי תנועת הנדנדה היה מלמדני בטוב טעם...

האם הינך מבין את עוצמת השפעת הלימוד על נפש הילד כשאליו נלווית הנאה? במוחי נקלט שלימוד גמרא עם אבא שווה חוויה והנאה בכל המובנים. עד היום כשאני לומד גמרות אלו, מציפה אותי תחושת נעימות מכף רגל ועד ראש. את מתיקות התורה קבלתי מגרסה דינקותא עם אבי. לו היה אבי כופה עלי את הלימוד מכוח 'סמכותו', כל מדף הספרים שחיברתי ואלפי השיעורים שמסרתי לא היו קיימים כלל. לכן אני מחזיק את מכוניות הצעצוע כמזכרת מתוקה מילדותי, מזכרת המלמדת אותי דרך חיים כיצד להחדיר את התורה ואת קיום המצוות מתוך אהבה ורצון ולא מתוך הכרח.

המעצר (והערב נא).

סיפור מרתק סופר ע"י אחד מתלמידי החכמים המצוינים: בחצות לילה בעודי שוקד על דלתות התורה, נשמעו דפיקות מבהילות על דלת ביתי. ניגשתי לפתוח, והנה רואה אני לנגד עיני שני שוטרים חמורי-סבר! "במה אוכל לעזור לכם?", שאלתי. ארוז נא בזריזות

את חפציק ההכרחיים, אתה מגיע עמנו כעת למעצר!", הודיעו השוטרים, וחשכו עיני. "על מה ולמה, "? זעקתי, אך השוטרים לא שעו אל דברי, ובקרירותם נטלוני לרכב המשטרה.

ישבתי וערכתתי חשבון נפש מעמיק, "מה פשעי ומה חטאתי על כי נגרם לי כל העוול הנורא הזה"... לאחר נסיעה ממושכת עד לעיר אשקלון, הובלתי לתא- מעצר בבית הכלא "שיקמה". בחדר שאליו הובלתי, פגשתי אדם נוסף הממתין אף הוא למשפטו. האיש מביט בי ומשתומם (מחמת המראה המכובד) - "מה הביא את כבודו לכאן", שאל. "האמן לי, איני יודע מאומה, פשוט גררו אותי לכאן, על לא עוול בכפי", (כפי שכולם טוענים). "ומה אתה עושה פה?", שאלתי. השיב הלה: "נתתי כמה סטירות לארוסתי. היא לא הלשינה, אלא השכנים. בע"ה אצא מכאן ואשאנה בקרוב לאשה". "מדוע הכית את ארוסתך?", המשכתי להתעניין, והחל האיש לספר, כסח לפי תומו: "ראה נא, לפני כמה שנים נשא אחי אישה ונולד לו בן. שמו של הבן הוא 'יוחנן', על שם אבי המנוח, ולכן יש לי חיבה מיוחדת לילד יקר זה, וגם הוא קשור אלי מאד. והנה, לפני מספר חודשים הלך אחי לעולמו, ונותרה אשתו גלמודה וענייה, יחד עם בנה היתום. מכיוון שאני אדם אמיד מאד, וטרם זכיתי להינשא, חשבתי שאולי כדאי שאעשה חסד עם אלמנת אחי המנוח, ואשא אותה לאשה, וכך אזכה לגדל גם את יוחנן האהוב כבן... לשמחתי נענתה גיסתי להצעה, ואי"ה במוצאי שבת הבאה אשאנה כדת משה וישראל. ולמה הכיתי אותה? ובכן, אתמול היא נתנה סטירות לילד הקטן, וגם אני השבתי לה כמה סטירות..." שמעתי את דבריו, והזדעזעתי עד עמקי נשמת. "יקירי האהוב, כיצד עולה על דעתך לעבור על איסור תורה כה חמור שיש בו חיוב כרת, הלא זו אשת אח שיש לה בנים...". נאמר בתורה (דברים כ"ה, ה'): "כי ישבו אחים יחדיו ומת אחד מהם ובן אין לו, לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר, יבמה יבוא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה". "ובן אין לו" פירושו: זרע אין לו, אבל אם יש לו זרע, אפילו בת או נכד, לא חל על אשתו דין ייבום, וממילא היא אסורה על אחי בעלה באיסור אשת אח. אך הלה בשלו: "זו סתם חומרא של כמה רבנים. דווקא שמעתי כי זו אפילו מצוה גדולה - מצוות "ייבום". שמעתי גם כי ישנם רבנים ("רעבנים" רפורמים) שיסכימו לערוך לנו חופה וקידושין... אחת היא לי, אצא מן הכלא ואשא אותה לאשה, ואגדל את היתום במסירות."

מיודענו התלמיד חכם כבר הבין מדוע הביאו אותו לכאן על לא עוול בכפו! הוא כבר ידע במדויק איזו משימה עומדת לפניו בזה הלילה! במשך כל הלילה לא עצמו השניים את עיניהם. השיחה ביניהם התארכה למשך שעות ארוכות, עד לנץ החמה. ובזכות לשון הלימודים של אותו תלמיד חכם, סבלנותו ונעימותו, הצליח למצוא מסילות בלבבו של האסיר, עד שלבסוף עמד והכריז: "הצלחת לשכנע אותי כבוד הרב. אני נשבע לך - מיד כשאצא מכאן אבטל את נישואי עם אשת אחי!"

החלפנו בינינו מספרי טלפונים, ולפתע נכנסו אנשי רשות בת-הסוהר. "אלפי סליחות... אנו לא יודעים כיצד להתנצל בפניך. אירעה כאן טעות נוראה", אמרו האנשים. אך הופתעו עד עמקי נפשם כאשר שמעו את תגובתי: "אינכם צריכים להתנצל כלל. לא

אתם הבאתם אותי לכאן... עתה רק תעזרו לי לשוב לביתי...". האנשים עמדו משתוממים לנוכח האצילות המופלאה של התלמיד חכם, והחזירו אותו אחר-כבוד לביתו.

במהלך הימים הבאים המשכנו לשמור על קשר, ואכן ביטל האיש את חתונתו, ועתה נמצא בתהליכים מתקדמים של תשובה... זכיתי להבין היטב מדוע ההשגחה גלגלה אותי עד לבית הכלא באשקלון - כדי להציל נפש תועה מאיסור כרת ולהשיבה אל אבינו שבשמים

סוף מעשה במחשבה תחילה

בין עצי היער התהלך לו השועל, עייף וחלש רזה למדי. ברכיו כשלו, שניו נקשו ומחשבותיו עצובות בליבו עלו. "זה זמן רב לא אכלתי ארוחה דשנה, אפילו לא תרנגולת קטנטנה, מדוע זה כך?! למה אסבול?! הלוואי שכבר יהיה לי מה לאכול!" צעד השועל ופתאום, בלי משים, היכה בנחיריו ריח נעים. "מה זה? זהו ריח של ענבים!" השועל עמד מלכת, נחיריו רטטו במרץ. "הוי, כמה שאני אוהב ענבים!" ליקק השועל הרעב את שפתותיו, "אבל איפה, היכן הם עכשיו?" הוא מיהר לצעוד בעקבות הריח ואחר דקות ספורות הגיע אל מקור הניחוח. הוא עמד מול גדר עשויה מאבנים גדולות שמאחוריה הציצו אשכולות. "אלו ענבים, תאווה לעיניים!" ילל השועל המורעב, "לו רק הייתי יכול לדלג פנימה!" חשב. אבל לא, הגדר הייתה גבוהה מאוד והשועל לא יכול בשום פנים לעבור.

מאוכזב ומתוסכל הסתובב השועל סביב הכרם ועיניו חיפשו אחר פתרון קסם. לפתע פתאום אורו עיניו, בחומה הגבוהה היה סדק צר. הנה, אולי מכאן יהיה מעבר? ניסה השועל להשתחל פנימה, אבל רק בקושי הצליח במשימה. הסדק היה צר מאוד ובעדו כמעט אי אפשר היה לעבור. אבל השועל המסכן שזמן רב לא אכל היה דקיק ורזה למדי. את גופו המצומק דחף ודחף ולבסוף, כל כולו נכנס פנימה. והנה הוא בפנים, בכרם הענבים אל מול האשכולות העסיסיים. "כמה טוב, כמה נפלא" צווח השועל בקול ומן הענבים החל לאכול. הוא טרף וזלל ואת בטנו מילא בענבים סגולים, ירוקים וגם אדמדמים. "האח, כמה טוב", בקול רם גיהק ועל הקרקע השתרע והחל לפהק. וכך חלפו להם ימים ולילות כשהשועל בכרם עושה שמות! הוא אכל וזלל בכל שעה ושעה ומן הענבים המשובחים ערך סעודה אדירה. אך לא שם לב שבטנו תופחת וגופו משמין והופך עגלגל, הוא שמן למדי ובכלל אינו רזה ואיך יצליח לצאת בעד הפתח הזה? אבל השועל הזללן כלל לא חשב מה יעשה ביום המחרת. "העיקר שעכשיו יש מה לאכול ומה אכפת לו ומה אכפת לי ממחר או מאתמול?" כך עברו כמה חדשים, עד שהגיעו ימי בציר הענבים.

בעל הכרם התארגן בביתו ויצא לבצור את הענבים שבכרמו. הוא הגיע אל הכרם ואת השער פתח בחריקה שנשמעה גם לאוזני השועל. "אוי ואבוי" זנק השועל ממקומו "אני מוכרח להימלט" החליט מבוהל עד עמקי נשמתו. "אברח מכאן מיד, אמלט על נפשי, לפני שהאיכר הזועם את מכותיו בי יפליא". הוא רץ במהירות אל הסדק הצר, אבל בו כבר לא מצא מעבר. הוא ניסה להידחק, לדחוף, להידחף, אך לשווא, אל הסדק הצר אפילו הראש לא חדר! ואז מאחוריו, קול האיכר נשמע, צווח, זועק בקול מר ונורא: "הנה אתה, שועל רשע מרושע! את כרמי הטוב השחת, את ענבי המשובחים זללת. ועכשיו על עונשך בוא תבוא אכה בך נמרצות!"

בכל חיינו, בכל צעד שאנו עומדים לעשות עלינו קדימה את המבט להפנות, נזכור כי לכל התחלה יש גם סוף וכדאי מאוד שהסוף יהיה טוב! ומי שפועל בלי לחשוב, עלול להגיע לצרה ומכאוב! ועל כך נאמר: סוף מעשה במחשבה תחילה